ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ MAURICE LEVEL

ΤΟ ΜΩΡΟ

ΑΨΙΜΟ ξέρετε ;

— Λίγο...

— Κουζίνα ;

— Μάλιστα, κυρία...

— Πρέπει νἄ τε ἐδῶ τὸ πρωΐ στὶς ἕξη, νὰ σκουτίζετε καὶ νὰ ἑτοιμάζετε τὸ φαγητό. Θὰ σᾶς δίνω σαραντα φράγκα τὸ μῆνα, οὔτε δεκάρα παραπάνω. Θέλετε νὰ μείνετε ;

— Μάλιστα, κυρία, εἶμαι σύμφωνη. Μόνο πού...

Δίστασε μὴν τολμώντας νὰ συμπληρώση τὴ φράση της. Χωρὶς νὰ σηκώση τὰ μάτια της, μὲ μιὰ κίνηση πολὺ τρυφερὴ χαΐδεψε τὸ μικρὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ ποὺ κοιμόταν στὰ χέρια της.

— Μόνο... εἶμαι κατάμονη... Δὲν ἔχω κανέναν... Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φέρω μαζὶ μου τὸ μικρό ;... Ὦ ! Εἶνε τόσο ἥσυχο... Δὲν κλαίει... Βλέπετε .. Νὰ μοῦ δίνατε μιὰ γωνιὰ στὴν κουζίνα... Θὰ τ' ἀποκοιμιζα πάνω σὲ κανένα παλιὸ προσκέφαλο. Κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ θὰ τὸ βύζαινα... Δὲ θὰ ἐνοχλοῦσε κανέναν στὸ σπίτι...

Μόλις τελείωσε αὐτὰ τὰ λόγια τρέμοντας ὁλόκληρη, ἡ κυρία φώναξε ἀμέσως :

— Μὴν βάνης τέτοιο πρᾶμα μὲ τὸ νοῦ σου, κοπέλλα μου. Ἕνα μωρό !... Τί ἡλικία ἔχει ;

— Τριῶν μηνῶν...

— Ἕνα μωρὸ τριῶν μηνῶν στὸ σπίτι μου.. Δὲν εἶνε δυνατόν!... Ὁ κύριος δὲ σᾶς κρατεῖ μὲ καμμιὰ ἀμοιβή !... Δὲ μπορεῖ νὰ τὰ χωνέψη τὰ μικρά... Ὅταν ἀκούσει κλάματα καὶ φωνὲς ἀπὸ μωρό, τοῦ φαίνεται πὼς νιαουρίζει μιὰ γάτα πάνω του... Ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατον νὰ γίνη... Δῶστε το σὲ καμμιὰ γειτόνισσα...

Ὦ, κυρία...

— Τὶ θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς κάνω ; Δὲ μπορῶ...

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι λυπημένη καὶ φίλησε τὸ μωρὸ στὰ μάτια. Ἔνιωθε μιὰ μεγάλη κούραση σ' ὅλο της τὸ κορμὶ καὶ δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμη νὰ παρακαλέση. Ἤθελε νὰ κοιμηθῆ, νὰ κοιμηθῆ ὁλόκληρα μερόνυχτα, βυθισμένη σ' ἕνα ἀτέλειωτον ὕπνο. Ἀπὸ μιὰ βδομάδα ὅποσ ζητοῦσε νὰ μτῆ ὑπηρέτρια, παντοῦ τὴν ἴδια ἀπάντηση ἔδιναν σ' ὅλα τὰ σπίτια. Ἂν ἤξερε κάποιο ἑτάγκελμα, τότε τὰ πράματα θἄτανἀλλιῶς καὶ δὲ θὰ κινδύνευε νὰ πεθάνη ἀπὸ την πείνα. Τώρα δμως, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ δέχονταν νὰ τὴν πάρουν στὴν ὑπηρεσία τους, μολις ἔβλεπαν τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά της τὴν ἔδιωχναν ἄλλοτε μὲ βρισιὲς κι' ἄλλοτε μὲ συμπονια...

Χαμογέλασε πικρὰ καὶ βγῆκε. Στὸ δρόμο περπατοῦσε στὴν τύχη, ἐνῶ ἡ νύχτα ἔπεφτε γύρω της ἀργά. Τα ἠλεκτρικὰ ἄρχισαν ν' ἀναβουν ὅλα μαζὶ καὶ τα παράθυρα νὰ φωτίζονται ἕνα-ἕνα. Ἡ φτωχὴ μητέρα προχωροῦσε ὁλόϊσα μπροστά της χωρὶς καμμιὰ σκέψη, χωρις καμμιὰ ἐλπίδα. Διχως νὰ ξέρη πῶς, καθὼς ἐβάδιζε ἄσκοπα, βρεθηκε ἄξαφνα στην προκυμαία. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς ὄχθες του ὁ Σηκουάνας κυλοῦσεν ἀργά, σκορπζοντας γύρω του ἕνα μουρμουρητὸ καὶ μιὰ μυρωμένη φρεσκάδα.

Περιπλανήθηκε ἄσκοπα μέσα στοὺς δρόμους.

Ὁ ποταμος τὴν ἔστερνε σὰ μαγνήτης στὰ μυστικά του βάθη, σὰ νὰ τῆς ἔλεγε ὅτι ἐκεῖ μέσα μποροῦσε νὰ βρῆ τὸν ὕπνο, τὴν γαλήνη καὶ την αἰωνία ἀνάπαυση.

Τὸ μωρὸ ἐντωμεταξὺ ξύπνησε κι' ἄρχισε νὰ κλαίη γοερά.

Ἐκεινη τὴ στιγμὴ ἡ δυστυχισμένη φοβήθηκε μήπως πραγματοποιήση ἐκεῖνο ποὺ σκεπτόταν τόση ὥρα κι' ἀνέβηκε τρέχοντας τὰ σκαλοπάτια.

Τώρα προχωροῦσε πειὸ γρήγορα προφυλάσσοντας τὸ κεφάλι τοῦ μωροῦ κάτω ἀπ' τὸ μποξα της καὶ προσπαθῶντας νὰ τὸ ζεστάνη μὲ τὰ χέρια της. Τοῦ ἔλεγε κἄποτε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴν κούραση :

— Κοιμήσου, μικρό μου... Κάνε νάνι μικροῦλη μου... Κάτσε φρόνιμα...

Προχωρώντας μὲ μεγάλη δυσκολία καὶ σταματώντας κάθε τόσο νὰ παρη ἀνάσα ἔφτασε ἐπὶ τέλους στὴν τωπεινὴ κάμαρή της. Ἄνοιξε την πορτα μὲ τὰ πιγωμένα της χεριὰ καὶ κάθησε πάνω στὸ φτωχικό της κρεββάτι, ἐνῶ τὸ μωρο ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη.

Ξεκουμπωσε τότε το μουσκεμενο φορεμά της κι ἔδωσε στὸ μικρό νὰ βυζάξη.

Ἐκεῖνο σώπασε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ σὲ λίγο ξανἄρχισε τὰ κλάματα γιατὶ δὲν κατώρθωνε νὰ χορτάση τὴν πεῖνα του. Τὸ πῆρε τότε στὴν ἀγκαλιά της κι' ἄρχισε νὰ βηματίζη κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου κουνώντας το, χαϊδεύοντάς το καὶ προσπαθῶντας νὰ ὁ καθησυχάση μὲ διάφορα παλιὰ τραγούδια που τὰ εἶχε μάθει μικρὴ σὲ ἑν πατρίδα της. Ἐπὶ τέλους τὸ μωρο ἀποκοιμήθηκε κι' ἡ μητερα του ὡφοῦ τὸ τύλιξε μὲ χίλιες προφυλάξεις τὸ ἄλε νὰ πλαγιάση.

Ἔπεσε τότε ἐξαντλημένη πάνω στὴν καρέκλα καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ κατάσταση ἦταν πολὺ χειρότερη γιατὶ ὄχι μόνο ψωμὶ για τὸν ἑαυτό της δέ μποροῦσε ν' ἀγοράση, ἀλλ' οὔτε γάλα γιὰ τὸ μωρὸ της ποὺ δὲν εἶχε στοὺς μαστούς της.

Ποιὸν νὰ παρακαλέση τώρα, τίνος νὰ χτυπήση τὴν πόρτα, σὲ τίνος τὰ πόδια νὰ πέση ;

Τότε μία ἰδέα κατέβηκε ξαφνικά στὸ κεφάλι της νὰ τὸ καταθέση στὸ Βρεφοκομεῖο, ὅτως κάνουν τόσες φτωχὲς μητέρες.

Στην ἀρχὴ πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέση της γιὰ τὴν τρομερὴ σκέψη της

— Θὰ προτιμοῦσα καλύτερα νὰ σκοτωθῶ μαζί του. εἶπε.

Ἔπειτα συλλογίστηκε ὅτι δὲ θἄχε τὸ θάρρος ἀτλούτατα, νὰ τὸ κάμη καί στην ἀνάμνηση τοῦ ποταμοῦ μὲ τὶς ἔρημες ὄχθες, μιὰ ἀνατριχίλα πέρασε ἀπ' ὅλο τὸ σῶμα της.

Ἀργότερα ἄρχισε νὰ σκέπτεται πειὸ λογικά :

«Στὸ Βρεφοκομεῖο στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς δὲν εἶνε καὶ τόσο ἄσχημα. Κάνει ζέστη ἐκεῖ μέσα, τοὺς δίνουν μπόλικο φαΐ. δὲν περνοῦν ἀνχηια. Τοτε θὰ μπορέσω καὶ νὰ ζήσω. Κι' ὅταν θὰ βρῶ καμμιὰ καλη θέση μὲ καλὰ ἀφεντικά, τότε ἴσως μπορέσω νὰ τὸ πάρω ἀπο κεῖ.

Ναί, ἀλλὰ νὰ χωριστῶ ἀπὸ τὸ παιδάκι μου... Νὰ χάσω αὐτὸ τὸ μωρὸ, ἀκριβῶς τὸν καιρὸ ποὺ ἄρχισε νὰ μὲ γνωρίζη καὶ νὰ μοῦ χαμογελᾶ, τὸ μωρὸ ποὺ ἦταν δικό μου ἐπὶ τέλους ! ..»

Ὅλη τὴ νύχτα ἔκλαιγε χωρὶς νὰ πάρη ἀκόμα μιὰ ὁριστικὴ ἀτόφαση. Τὸ πρωΐ τὸ μωρὸ ξύπνησε κι' ἄρχισε νὰ ζητάη νὰ βυζάξη, Ὅταν ἡ μητέρα του εἶδε τὸν ἀδύνατο λοιμό του καὶ τὸ κίτρινο στεγνωμένο δέρμα του, κατάλαβε πειὰ πὼς δὲ μποροῦσε νὰ τὸ κρατήση περισσότερο, πὼς ἔπρεπε νὰ ὑποκύψη στὸ πεπρωμένο.

Πῆρε τὸ μωρό της στὰ χέρια καὶ βγῆκε στὸ δρόμο τρεῖς ἢ τέσσερες φορές, ρώτησε τοὺς διαβάτες για νὰ μὴ χαθῆ, τόσο ζαλισμένο ἔνιωθε τὸ κεφάλι της. Ἔβρεχε. Τὸ μωρο ἐφαντλημένο ἀπὸ τὴν κούραση κι' ἀπο τὴν πεῖνα κοιμόταν πάνω στὸν ὦμο της.

Ὅταν ἔφτασε στὸ Βρεφοκομεῖο, μπῆκε χωρὶς νὰ διστάση. Ἕνας ὑπάλληλος τὴ σταμάτησε γιὰ νὰ τὴ ρωτήση .

— Τί θέλετε ;

— Ἦρθα γιὰ τὸ μωρό μου... ἀπάντησε μὲ δειλία.

— Θέλετε νὰ τ' ἀφῆτε ἐδῶ ; Πολὺ καλά... Θὰ μείνετε ἐδῶ μισὴ ὥρα καὶ μπορεῖτε ν' ἀποφασίσετε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἂν θ' ἀφήσετε ἐδῶ τὸ μικρό σας, ἢ ἂν θὰ τὸ πάρετε.

Ὕστερα, ἡ πόρτα ξανάκλεισε κι' ἡ φτωχὴ μητέρα ἔμεινε μονη, ὁλομοναχη γιὰ νὰ σκεφτῆ τί θἄκανε. Ἡ ἀγανακτηση τῆς περασμένης νύχτας τὴν κατέλυβε πάλι. Τῆ φανηκε πὼς γρατσούνιζαν τὸ δέρμα της καὶ ξέσχιζαν τὶς σάρκες της. Νόμισε πὼς τρελλαθηκε καὶ φωναξε : —«Θὰ ζητιανεψω !.. Θὰ ζητιανεψω !.. Μα νὰ μοῦ τὸ δώσουν πίσω, νὰ μὴ μοῦ τὸ πάρουν !..» Ἐπὶ τέλους κατέληξε στὴν ἀπόφαση νὰ τ' ἀφήσῃ, γιατὶ ἂν τὸ κρατοῦσε μαζί της δυὸ μέρες περισσότερο, θἄτανσὰ νὰ τὸ σκοτωνε μονη της.

Ὅταν τῆς ἄνοιξαν τὴν πόρτα, ξεκρέμασε ἀπ' τὸ λαιμό της ἕνα μενταγιὸν ποὺ κρεμόταν ἀπὸ μιὰ παλιὴ κορδέλλα καὶ τὸ ἔδωσε στὴ νοσοκόμο λεγοντας :

— Βάλτε του αὐτὸ τὸ μενταγιόν, δεσποινίς.

Κι' ὕστερα βγῆκε κλονιζομένη χωρὶς νὰ γυρίση πίσω τὸ κεφάλι της. Καθὼς τὴν περασμένη μέρα, περιπλανήθηκε ἄσκοπα μέσα στοὺς δρόμους, χτυπώντας πάνω σ' ἀγνώστους ποὺ κουνοῦσαν τὸ κεφαλι τους νομίζοντας πὼς εἶνε τρελλή.

Ὕστερα, ἀπὸ λίγο σταματησε μπροστα σ' ἕνα κῆπο ὅπου οἱ παραμάνες ἔδιναν τροφὴ στὰ μικρὰ τους καὶ τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ ἔφτιαναν καλυβάκια ἀπο ἄμμο. Ἔμεινε ἀκίνητη γιὰ μιὰ στιγμὴ χαμογελώντας στὰ παιδάκια καὶ διασκεδάζοντας μὲ τὰ παιγνίδια τους. Ἔξοφνα ἄρχισε νὰ τρέχει κρύβοντας τὸ μάτια μέσα στὰ χέρια της. Ἡ νύχτα ἔπεφτε καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ ἦταν ἀναμμενα.

— Ἐχτὲς τέτοιαν ὥρα τὸ κρατοῦσα στὰ χέρια μου, στὴν ἀγκαλιά μου. Τώρα τὸ ἔδωσα, τὸ ἄφησα...Εἶνε δυνατὸν αὐτό ; Θα ξεναπαω στην καμαρούλα μου ὁλομόναχη...Δὲ θὰ τὴ ξαναδῶ ἡ φτωχή...τὶ δυστυχία, Θεέ μου !

Καὶ τραβώντας τὰ μαλλιά της μ' ἀπελπισία ξεσποῦσε σὲ λυγμούς. Ἀξαφνα κοντὰ σ' ἕνα σταυροδρομι σταματησε μὲ τὰ χέρια ὑψωμενα καὶ τὰ χείλη μισάνοιχτα. Κύτταξε γύρω της κ' εἶδε κατω ἀπὸ μιὰ πόρτα ἕνα ἄσπρο πραματάκι ποὺ σάλευε. Ἔσκυψε κι' ἀφηνοντας μιὰ παραπονιάρικη κραυγη, τὸ σήκωσε στὶ χέρια της. Ἦταν ἕνα ἔκθετο, ἕνα μικρο παιδάκι, πολὺ μικρό, μικρότερο ἀκομη κι' ἀπ' το δικό της κι' ἀι' τὴ στιγμη πού τὸ πῆρε στην ἀγκαλιά της τὰ κλάματά του λιγόστεψαν. Ἐθαύμαζε τὸ μωρὸ καὶ το ἔσφιγγε τρυφερα.

Κι' ἄξοφνα, βυθισμένη σὲ μιὰ ἀτέλειωτη τρυφερότητα, τὸ ἀγκάλιασε μὲ στοργη, μὲ λυγμοὺς πόνου καὶ χαρᾶς καὶ προχώρησε κολλητὰ στὸν τοῖχο μουρμουρίζοντας του λόγια ποὺ ἔλεγε χτὲς ἀκομα στὸ δικό της : — Κοιμήσου μικρό μου... Κἄμε νανι, μικρούλη μου... Κάτσε φρόνιμα... Καὶ τὸ πῆρεμαζί της... Maurice Leve